

flere ærede Rigsdagsmænd at stille nogle Uendningsforslag, og jeg skal tillade mig i al Korthed at begrunde dem. Det første slutter sig til § 9 og gaar ud paa, at der istedetfor 4 Hingste og 20 Følhopper skal sættes „6 Hingste og 26 Følhopper“, medens derimod det følgende Punktum om, at der til Opdriftning og Vedligeholdelse af det frederiksborgske Stod skal holdes et arabisk Stod paa Stutteriet, bestaaende af et lignende Antal som det, hvorved Antallet i det første Punktum er forøget, nemlig 2 Hingste og 6 Hopper, skal udgaae. Hensigten med denne Forandring er jo at ville give Administrationen friere Hænder, saaledes at den ikke skulde være bunden til nogen bestemt Methode, og jeg antager derfor ikke, at der er Noget her i Tinget, som vil have Noget imod Forslaget. Jeg, der har været bestemt imod, at der i det frederiksborgske Stutteri skulde holdes et arabisk Stod, har jo snarere kunnet slutte mig til dette Forslag end til det, der her blev vedtaget ved anden Behandling, idet der dog altid er en Mulighed aaben for, at Administrationen ikke vil komme til det Resultat, at det arabiske Stod skulde være hensigtsmæssigt at have paa Stutteriet, og for dem, der ere af en modsat Mening i denne Henseende, er der heller ikke Noget betaget, idet Administrationen jo kan have frie Hænder til at vælge enten det ene eller andet. Da der saaledes Intet var præjudiceret ved Loven, som den var vedtagen ved anden Behandling, antager jeg, at Alle ville være enige i at stemme for dette Forslag, og forsaavidt jeg forstod den høitagtede Indenrigsminister rigtigt, saa var han ogsaa ved forrige Behandling enig deri. Det næste af de stillede Forslag angaar Slutningen af § 9. Ved anden Behandling blev der jo vedtaget et Uendningsforslag, som var stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) til denne Paragraph, og som gik ud paa, at der af det opløste Landstutteri skulde indtil 20 Hingste opstalles i Stamstutteriet i et Tidsrum af et Aar, for at see, om man i den Tid kunde faae dem ud paa passende Steder omkring i Landet. Jeg har troet, at denne Bestemmelse ikke var heldig, men at derimod Lovforslagets tidligere Affattelse var den rigtige. Smidlertid skal jeg

for mit Vedkommende, forsaavidt de af den høitærede Indenrigsminister til §§ 2 og 11 stillede Forslag maatte blive vedtagne, hvad jeg haaber, frasaalde det under Nr. 5 stillede Forslag. Jeg vil meget anbefale at stemme for den høitærede Indenrigsministers Forslag, thi det er allerede af ham paavist, hvor vigtigt det er, at der ved Stamstutteriet findes et stort Antal Hingste, som kunne komme omkring i Landet og komme dem tilgode, der lægge Bind paa Tillægsdyr. Det er den Maade, hvorpaa jeg troer, det bedste Resultat kan opnaaes, og jeg troer, at Udstationering af Hingstene er meget at foretrække fremfor at sælge dem, da man ved at udstationere dem mere sikker sig disse Individuer, end om man endog ved Salget af dem forpligter Kjøberne til at lade dem blive her i Landet, hvilket altid vil være vanskeligt at overholde. Det er i det Hele taget i allerhøieste Grad af Vigtighed, at Stutteriet i en længere Tid kan have Eiendomsret over sine Hingste, da det først efter Forløbet af 5 à 6 Aar kan vise sig, hvorvidt Afkommet efter endt Udbylking er heldig eller ikke. Og dernæst vil der, naar en Hingst i en Alder af 5 à 6 Aar er stillet til Udstationering i Landet, medgaae en Tid af andre 5 à 6 Aar, inden man kan see, hvorvidt Afkommet arter sig; altsaa vil man først naar en Hingst er 10 til 12 Aar kunne have tilbørlig Kundskab om og Vished for, hvorvidt den er fuldkommen brugbar. Af denne Grund er det af yderste Vigtighed, at Stamstutteriet har et større Antal Hingste og at det beholder Eiendomsret over de udstationerede Hingste og ikke sælger Tillæget ved Auction. Der er dernæst af mig tilligemed flere Medlemmer stillet et Uendningsforslag til § 13, som gaar ud paa, at den Slutningsbestemmelse, der ved anden Behandling blev tilføjet, at Kællsegodtgjørelsen til Stutnesteren, nemlig 4 Mk. pr. Mål, skal indskrænkes til blot at gjælde paa de Veistrækninger og under Omstændigheder, hvor offentlige Befordringsmidler ikke lade sig benytte, skal udgaae. Man vil jo dog ikke kunne forlange, at Stutnesteren paa de Steder, hvor de offentlige Befordringsmidler ere tilstede, skal reise uden Godtgjørelse. Smidlertid er der jo med Hensyn til den Bestemmelse, der blev vedtagen ved forrige